

ΑΠ' ΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΗΣ ΕΛ.ΑΣ. ΣΤΙΣ ΟΘΟΝΕΣ ΜΑΣ

ΟΔΗΓΟΣ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ ΣΕ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΓΕΜΑΤΟ «ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ»

Μόνο τα τελευταία δύο χρόνια, με το πολιτικό πείραμα της πανδημίας, ουκ ολίγοι εσωτερικοί εχθροί βρέθηκαν στον κουβά με τα γεγονότα που βαφτίζονται «ειδήσεις». Πιτσιρικάδες από το Περιστέρι που κλώτσησαν έναν φασίστα σταθμάρχη που τους την είπε για τις μάσκες στο μετρό. Ανεύθυνοι και ξεμάσκωτοι Ρομά που κλέψανε αμάξια. Μαθητές των ΕΠΑΛ που δείρνανε κάτι αριστερούς και τους έβγαλε όλος ο ντουινιάς «φασίστες». Συμμορίες ανηλίκων που κλέψανε 20 ευρώ από άλλους ανήλικους. Πιο πρόσφατα, αλλοπρόσαλλοι χούλιγκανς που σκοτώνουν «γιατί έτσι», και μαζεύονται σε συνδέσμους οπαδών που δεν έχουν άδεια από τη Γενική Γραμματεία Αθλητισμού (άκουσον, άκουσον!). Βιαστές, παιδεραστές και κάθε είδους κακοποιητές που απειλούν τις νεαρές, φτωχές γυναίκες με το που ξεμυτίσουν από το σπίτι τους. Μετανάστες εγκληματίες που κυκλοφορούν χωρίς χαρτιά, κυκλοφορούν με αναπτήρες το καλοκαίρι στα πάρκα και ποιος ξέρει τι άλλο. Το δελτίο του τρόμου δεν έχει τελειωμό.

Στην περίπτωση όλων αυτών, η αστυνομία εμφανίζεται να ανησυχεί και να αποφασίζει να δράσει «για χάρη του κοινωνικού συνόλου» πάντα. Το όλο πράμα κάνει έναν κύκλο επιβεβαίωσης του εαυτού του. Οι νεαροί της εργατικής τάξης σκοτώνονται μεταξύ τους με κάθε πιθανό τρόπο και αιτία (για «ομάδες», για φέρμες, γιατί είναι ρατσιστές και γιατί είναι σεξιστές). Ευτυχώς για μας όμως υπάρχει και η αστυνομία! Τα λεγόμενα «γεγονότα» βίας είναι στην πραγματικότητα διαλεγμένες ιστορίες με άρτια σκηνοθεσία, παιγμένες με μονότονο και επαναληπτικό ρυθμό προπαγάνδας που θα ζήλευε κι ο Γκέμπελς, και προσαρμοσμένες με όσα θα ήθελε το κράτος να ασχολούμαστε και να λέμε.

Η ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Ένα πράγμα να σκεφτούμε είναι το πώς διάολο γίνεται αυτό. Ποια είναι η μέθοδος για να δείξουν ότι σφαζόμαστε όλοι με όλους και κινδυνεύουμε οι μισοί από τους άλλους μισούς, και μόνος προστάτης και εγγυητής της επιβίωσής μας είναι η αστυνομία; Πώς ξεδιαλέγονται αυτά τα αστείρευτη έμπνευσης και αέναα τροφοδοτούμενα δελτία ειδήσεων; Ποιος φροντίζει να προμηθεύει τους δημοσιογράφους με γεγονότα;

Η μέθοδος λοιπόν είναι σχετικά απλή από τότε που φτιάχτηκε η αστυνομία, έναν αιώνα πριν περίπου στην Ελλάδα. Μια υπηρεσία της αστυνομίας μαζεύει τα στοιχεία που της δίνουν κάθε μήνα όλες οι άλλες υπηρεσίες (ΔΙΑΣ, Άμεση Δράση, ΟΠΚΕ αλλά και η Ασφάλεια, η Δίωξη κλπ κλπ). Η υπηρεσία που μαζεύει τα στοιχεία λέγεται Διεύθυνση Εγκληματολογικών Ερευνών και στην ιεραρχία της ΕΛ.ΑΣ. βρίσκεται ακριβώς κάτω από το Αρχηγείο της Αστυνομίας. Αυτό σημαίνει ότι αυτή η υπηρεσία λογοδοτεί και επικοινωνεί απευθείας με το Αρχηγείο. Επίσης από το όνομά της και μόνο καταλαβαίνουμε ότι η υπηρεσία αυτή είναι φτιαγμένη από ειδικούς επιστήμονες που δουλεύουν για την αστυνομία: από γιατρούς και τοξικολόγους μέχρι φωτογράφους,

Τρόμος και παράνοια στο κέντρο της Αθήνας. Η κάμερα κατασκευάζει το προφίλ των «συμμοριών ανηλίκων» απεικονίζοντας ράντομ αγόρια με κουκούλες και μαύρα ρούχα σε μεταξύ τους κύκλο στο Μοναστηράκι

ψυχολόγους και στατιστικούς και ποιος ξέρει τι άλλο. Και για να καταλάβετε στ' αλήθεια πόσο διαβασμένοι είναι αυτοί οι μπάτσοι, αρκεί να διαβάσετε κάποιο κείμενο αυτοπαρουσίασης της υπηρεσίας του Εγκληματολογικού, το οποίο δείχνει συνήθως αμέτρητες οθόνες, κουμπάκια και λαμπάκια ενώ απ' την άλλη επαναλαμβάνουν σε κάθε πτώση και κλίση τις λέξεις και φράσεις: «άρτια κατάρτιση», «πλήρως εξοπλισμένο», «επιστημονικά εκπαιδευμένο», «τεχνική πρόοδο» σε κάθε πιθανό συνδυασμό μεταξύ τους. Αυτή η υπηρεσία, πέρα από το να εισάγει τα αποτυπώματά μας σε έναν μεγάλο επεξεργαστή, συντάσσει και τα στατιστικά που διαβάζουμε κατά καιρούς στις εφημερίδες μέσω ειδήσεων όπως π.χ. «αυξήθηκαν οι βιασμοί το 2021» ή «μειώθηκαν τα τροχαία το 2020». ¹ Οι σημαντικές λέξεις εδώ είναι το «κατά καιρούς». Το Εγκληματολογικό δημοσιεύει τα στατιστικά του, όποτε τα χρειάζεται το αρχηγείο της ΕΛ.ΑΣ. – με βάση πολιτικές σκοπιμότητες (εντολές άνωθεν, από το υπουργείο Εσωτερικών) ή και εσωτερικές αστυνομικές σκοπιμότητες (κάποιος ανώτερος μπάτσος ετοιμάζεται να φάει σουτί). Γιατί, στην τελική, η αστυνομία είναι μια πολιτική υπηρεσία. Και το υπουργείο Εσωτερικών (όχι η άλφα ή η βήτα κυβέρνηση), είναι αυτή που καθορίζει την ατζέντα της.

Έπειτα, σε μηνιαία βάση, ένα μικρό μέρος των όσων κάνουν οι υπηρεσίες της ΕΛ.ΑΣ. δημοσιεύεται στην ίδια την ιστοσελίδα του Αρχηγείου, από την υπηρεσία που διαθέτει για να επικοινωνεί με τα ΜΜΕ, το «Γραφείου Τύπου». Εκεί, στην ιστοσελίδα δημοσιεύονται περίπου 50 «εγκλήματα» ανά μήνα. Αυτά τα περίπου 50 εγκλήματα είναι διαλεγμένα από έναν σωρό εκατοντάδων καθημερινών σημειωμένων παραβάσεων και σκοπό έχουν να ικανοποιήσουν αυτές τις περιβόητες πολιτικές (ή αστυνομικές) σκοπιμότητες. Ας πούμε αν δει κανείς τα εγκλήματα που «ανα-

μήπως είναι λίγο φασίστες;

Πού πήγε ο ιός οέο;::

Αυτό που βλέπετε είναι η σελίδα 9 της εφημερίδας *Καθημερινή* στις 2 Μαρτίου. Έχουν προηγηθεί οχτώ σελίδες με κρίση/χρέος/πόλεμο/ελληνοτουρκικά/ΕΕ/ενέργεια/κατώτατο μισθό/σκάνδαλα. Ο ιός πουθενά. Σα να μην υπάρχει. Αλλά να το! Πάνω που όλοι νόμιζαν ότι έχει εξαφανιστεί ή ότι τον συνέτριψαν τα ρώσικα τανκ, ο ιός σκάει μύτη, βγαίνει απ' την επιφάνεια και παίρνει μια ξέπνοη ανάσα, φωνάζει «Βοήθεια, είμαι κι εγώ εδώ!», και τελικά λουφάζει σε ένα μονόστηλο κάτω-κάτω στη σελίδα 9, κάτω από ειδήσεις όπως το «Ρέκβιεμ στον Κώστα Καρρά» και το «Παράθυρο στην οριοθέτηση οικισμών».

Ντάξει, απ' το τίποτα, καλά είναι. Ο ιός, λέει, ακολουθεί «πτωτική τάση». Ανοδική τάση αντίθετα ακολουθούν ειδήσεις για «καταφύγια στην Αττική», «φαγητά που τρώγονται μετά την ημερομηνία λήξης», ή «τρόπους να ζεστάνεις το σπíti χωρίς κόστος».

Όπου παρουσιάζονται μεγαλοφυείς λύσεις στην αύξηση των τιμών της ενέργειας, όπως: «αφήστε την πόρτα του φούρνου ανοιχτή», «καλύψτε με αεροπλάστ τα παράθυρα», «κάντε ντους με ανοιχτή την πόρτα» και άλλα τέτοια. Σαβουροειδήσεις ανάλογες των ειδήσεων που φάγαμε στη μάπα δύο χρόνια τώρα για μεταλλάξεις, ιικά φορτία και πενταπλές μάσκες. Τουλάχιστον οι τωρινές είναι λίγο πιο ειλικρινείς...

καλύφθηκαν» από την ΕΛ.ΑΣ. στη Θεσσαλονίκη το Φθινόπωρο του 2021, θα δει μια επιμονή να εμφανίζονται εγκλήματα από τη Δυτική Θεσσαλονίκη, την ώρα που τα δελτία ειδήσεων παίζανε το θέμα «ΕΠΑΛ Ευόσμου-Σταυρούπολης». Δηλαδή αυτό με το οποίο ταϊζόμαστε καθημερινά μέσω εικόνων, λέξεων και αριθ-

μών έχει μαγειρευτεί πρώτα για κάμποσο χρόνο στο γραφείο κάποιου στο Αρχηγείο της ΕΛ.ΑΣ., αν όχι και σε κάποιο γραφείο στο υπουργείο Εσωτερικών. Αυτά τα περίπου 50 «γεγονότα-εγκλήματα» που βγάξει, τέλος, το Γραφείο Τύπου ΕΛ.ΑΣ. είναι το καθημερινό φαγάκι των αστυνομικών ρεπόρτερ στα κανάλια,

	2010	2011	2012	2013	2014
Δολοφονίες	176	184	165	141	105
Απίστες	1991	2464	3166	2860	2877
Εισομύ	215	172	167	149	134
Υπ. Παρανομιών	11439	10203	10249	10120	10675
Κλοπές-διαρρήξεις	90931	96925	87912	74538	68691
Κλοπές οχημάτων	27587	32242	31166	28801	24986
Ληστείες οχημάτων	432	912	1191	946	787
Ληστείες μικροποσών	1521	1372	1352	1264	918
Ληστείες τραπεζών	299	115	75	55	32
Ληστείες σουπερμάρκετ	359	344	200	128	96
Υπ. Ασφραγισμάτων	166	363	828	1365	1497
Κλοπές σε ΜΜΜ	2807	2613	2427	2245	3123

Το πόσο τα εγκλήματα και οι αριθμοί τους είναι σχετικά από εποχή σε εποχή και μερικές φορές από χρονιά σε χρονιά φαίνεται από τους κατά καιρούς διάφορους πίνακες που αναρτώνται. Συνήθως ο τίτλος του άρθρου που περιέχει τον πίνακα προδίδει και τη ματιά αυτού που συντάσσει τον πίνακα. Εδώ βλέπουμε ότι «στα χρόνια της κρίσης» η αστυνομία εμφανίζει τον εαυτό της επιτυχή ενάντια στα ιδιαίτερα βίαια εγκλήματα αλλά δεν τα κατάφεραν τόσο καλά με τους χρήστες ναρκωτικών, τους πορτοφολάδες, τους μικροπωλητές. (Η εξέλιξη της εγκληματικότητας στην Ελλάδα στα χρόνια της κρίσης, *securnet.gr*, 27/7/2015).

τις εφημερίδες, το Αθηναϊκό Πρακτορείο Ειδήσεων, τα σάιτ και τα σόσιαλ μίντια. Τις περισσότερες φορές οι δημοσιογράφοι, για να μην κουράζονται, απλά αναπαράγουν κατά λέξη τις ακριβείς διατυπώσεις του Γραφείου Τύπου της ΕΛ.ΑΣ. με τη γνωστή δεξιότητα του copy-paste. Κατόπιν όλων αυτών, οι ειδήσεις μας είναι έτοιμες για πακετάρισμα, σερβίρισμα και βρώση. Τα τηλεοπτικά κανάλια και οι εφημερίδες τσιμπολογάνε με τα γνωστά αντικειμενικά κριτήρια τις 2-3 ειδήσεις του αστυνομικού δελτίου «για να ενημερώσουν το κοινό». Από την ίδια δεξαμενή αντλούν και τα social media· μπορεί αυτά τα τελευταία να φαίνονται πιο χαστικά στη μορφή τους, αλλά στη βάση είναι ο ίδιος αλγόριθμος που δουλεύει.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΕ ΤΑ «ΓΕΓΟΝΟΤΑ» ΚΑΙ ΤΗ ΒΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΚΡΑΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ!

Τώρα από αυτή την προδιαγεγραμμένη διαδρομή «αστυνομικές υπηρεσίες δρόμου – Εγκληματολογικό – γραφείο Τύπου ΕΛΑΣ – δημοσιογράφοι – σόσιαλ μίντια – κλικ “χρήστη”», καταλαβαίνουμε και το γιατί εφαρμόζεται μια τέτοια μεθοδολογία, πέρα από τις όποιες εφήμερες σκοπιμότητες. Ο μόνος που δεν χάνει από αυτό το θεαματικό παιχνίδι «τρόμου» είναι η αστυνομία και οι πολιτικοί της προϊστάμενοι, οι οποίοι εξάλλου επινόησαν αυτό το παιχνίδι έτσι ώστε να μη χάνουν. Η αστυνομία αποδεικνύεται χρήσιμη και πρέπει να της λέμε και ευχαριστώ γιατί μας προστατεύει από το έγκλημα. Στη συνέχεια, τους καρπούς δρέπουν και τα ΜΜΕ. Γιατί η αστυνομία και οι δημοσιογράφοι διαμορφώνοντας παρέα την περιβόητη «επικαιρότητα», δεν μας κάνουν μόνο το μυαλό πουρέ, λέγοντάς μας με τι να ασχοληθούμε· μας προσφέρουν αφειδώς και τρόπους να σκεφτόμαστε αυτή την κοινωνία όχι με όρους ταξικής πόλωσης αλλά με όρους «εγκλήματος» και «τιμωρίας».

Προς το τέλος της πρώτης καραντίνας τον Απρίλιο του 2020 η ΕΛΑΣ εμφανίστηκε, διά στόματος Βασίλη Λαμπρόπουλου στο *BHMA*, να ανησυχεί μήπως εκτιναχθεί η εγκληματικότητα μετά τον εγκλεισμό στο σπίτι. Στο άρθρο, αφού πρώτα επισημάνθηκε ότι η καραντίνα βοήθησε να μειωθεί το έγκλημα, στη συνέχεια μάθαμε ότι οι 6.000 από τους συνολικά 22.000 των ποινικών που δίνουν το «παρών» στα αστυνομικά τμήματα της Αθήνας είναι κάποια «μαφία των Ρομά».² Οι εκφράσεις «μαφία των Ρομά» ή η άλλη γνωστή, «η αλβανική μαφία» ταξιδεύουν από στόμα σε στόμα και σφηνώνονται όπως έχουμε δει ακόμη και στα πιο απίθανα μέρη των ντόπιων πολιτικών αναλύσεων.

Έτσι, το τι είναι «γεγονός» στην αστυνομική-δημοσιογραφική-σόσιαλ μίντια γλώσσα, δεν μας δείχνει μόνο το τι δεν αξίζει να είναι «γεγονός», μας προσφέρει και μια γλώσσα να μιλάμε για όλα αυτά, στην τελική έναν τρόπο να καταλαβαίνουμε την ελληνική κοινωνία. Για παράδειγμα, ότι εμείς πρέπει να συζητάμε γενικώς για το πόσο πρόβλημα είναι η «βία» των πισσιρικάδων, αλλά όχι η «βία του μισθού μας». Να συζητάμε πόσο αυξήθηκε η βία τώρα τελευταία στα γήπεδα, συμμετέχοντας άτυπα σε ένα τερατώδες αόρατο πάνελ για το πόσο βλέπουν οι κουλτούρες της εργατικής τάξης την τρυφερή μας κοινωνία και σε έναν δημόσιο διάλογο με το κράτος μας για τη δημόσια τάξη! Η να νανουρίζομαστε ότι δημοσιογράφοι, μπάτσοι και εισαγγελείς κήρυξαν λυσσαλέο πόλεμο εναντίον του «σεξισμού» – και πάει λέγοντας.

Έτσι τα «γεγονότα» λειτουργούν και ως στρώσιμο της πολιτικής ατζέντας. Προηγείται η κάλυψη μέχρι τελικής πτώσεως της βίας των οπαδών. Και έπειτα να σου η «δημόσια συζήτηση» για τη βία των εργατικής προέλευσης νεολαίων, να σου και ο νόμος για τους συνδέσμους, τα σχέδια για το ποιοι θα μπαίνουν στα γήπεδα και ποιοι όχι και –στο βάθος– τι θα συμβεί με αυτούς που δεν θα μπαίνουν, στο πλαίσιο της διαχείρισης της εργατικής νεολαίας. Και κάπως έτσι αποβλακωνόμαστε μιλώντας για «τη βία των οπαδών» και τρεφόμαστε με την υποτίμησή μας. Και κάπως έτσι εξασφαλίζονται άλλες δύο εβδομάδες ζωής για ένα ολόκληρο πολιτικό σύστημα και δουλεύει ο αλγόριθμος μέχρι να βρεθεί το επόμενο «γεγονός». Εν τω μεταξύ, δοκιμάζεται μια ολόκληρη άσκηση πειθάρχησης.

Κάποιες από εμάς θυμηθήκαμε με αφορμή αυτή την πλημμυρίδα «γεγονότων»

εγκληματικότητας στα ΜΜΕ ότι αυτός ο αλγόριθμος έχει και ιστορία. Δεν έχουν περάσει δα και τόσα χρόνια από τις δεκαετίες του 1990 και του 2000, όταν οι «ειδήσεις» με τους Αλβανούς και γενικά τους μετανάστες εγκληματίες πλημμύριζαν τις τηλεοράσεις: αυτούς που ήρθαν στην Ελλάδα όταν τάχα «άνοιξαν οι αλβανικές φυλακές», εκείνους με «τα καλάζνικοφ», εκείνους «που έκλεβαν καρπούζια» και πάει λέγοντας. Θέλουμε να πούμε ότι αυτή είναι μια δουλεμένη μεθοδολογία εδώ και εκατό χρόνια, από τότε που υπάρχει αστυνομία και μεγαλουπόλεις, εδώ και τριάντα χρόνια από τότε που υπάρχει ιδιωτική τηλεόραση και οθόνες στα σπίτια μας. Και πλέον ξαναδουλεύεται προσαρμοσμένη σε tweet και post. Τότε, το 1990, από τη δεξιά ως την αριστερά τραγουδιόταν εκείνο το παλιό τραγουδάκι: «το κράτος δεν έχει σχέδιο για τη μετανάστευση», «η Ελλάδα είναι ένα ξέφραγο αμπέλι». Το σχέδιο όμως εκτυλισσόταν ακριβώς μπροστά στα μάτια όλων. Και το σχέδιο βέβαια δεν ήταν ανεξάρτητο από τις κρατικές πολιτικές: η παρανομοποίηση των μεταναστών εργατών και η υποτίμηση της εργασίας τους. Κατά τη γνώμη μας και τα σημερινά αστυνομικά δελτία είναι αντίστοιχης, δηλαδή κολοσσιαίας, σημασίας. Ας πούμε εδώ απλά ότι η διαχείριση της εργατικής νεολαίας σε καιρούς βαθιάς κρίσης και zero future για εκείνη δεν είναι καθόλου αμελητέο ζήτημα στο ελληνικό κοινωνικό εργοστάσιο. Και η εγκληματοποίηση των προς διαχείριση νεολαίων είναι κάτι που παίζεται όπως είπαμε με συνέπεια τη δεκαετία από γεννησιμιού του κράτους και της αστυνομίας του.

1. Για παράδειγμα στη σελίδα της ΕΛΑΣ στην πολυσέλιδη απολογιστική αναφορά εγκλημάτων για το 2019 με τίτλο, «Στατιστικά στοιχεία - απολογισμός συνολικής δραστηριότητας της Ελληνικής Αστυνομίας για το έτος 2019» που δημοσιεύτηκε στις 31 Μαρτίου του 2020, το Αρχηγείο δεν κάνει καμία αναφορά σε εγκλήματα βιασμού. Δεν έγινε κανένας βιασμός το 2019; Αυξήθηκαν; Μειώθηκαν; Ποιος ξέρει; Αλλά το σίγουρο είναι ότι τα σεξουαλικά εγκλήματα δεν έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από την ΕΛ.ΑΣ. (σ.σ. το υπουργείο Εσωτερικών) στην προ της πανδημίας εποχή όσο έγιναν κατά τη διάρκεια της πανδημίας.

2. Β. Λαμπρόπουλος, «Φόβοι έξαρσης του εγκλήματος ύστερα από την καραντίνα», *BHMA*, 20/4/2020.

